

RISTI VALGUS

Nr. 7.

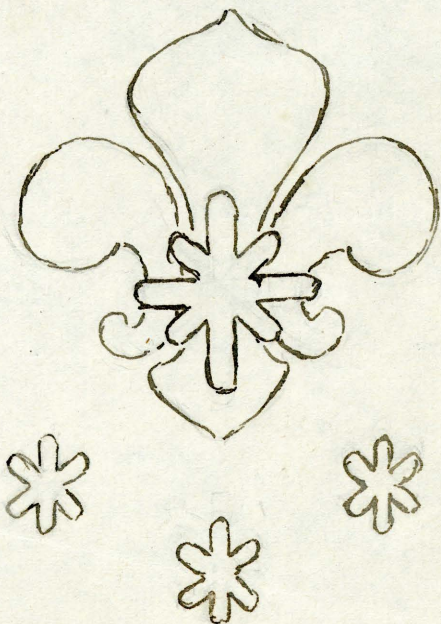
Rohi kuivab ära, õieke närt-
sib ära, aga Jumala sõ-
na jääb igavesti seisma.

Jesaja 40, 8.

Tema käsi

Nüüd anna rahuliselt Jumala kätte end!
Ta varjab maad, su koda sind,
Ta süles hoiab maailma.
Maailm on suur, kuid väike sa,
Seepärast ole mureta.
Jumala käes — su koda, maa,
Ta oma kätes hoiab sind —
Ei sa või langeda.

Richard Euringeri järel tõlgit.

„PIDAGE KINNI MIS TEIL ON, KUNI MA TULEN!“

Joh. 11. 2, 25.

Kas sa oled veendunud selles, et Jeesus tuleb?
Ja pealegi, et ta tulemine on üsna lähedal? Tuhanded
inimesed ei taha sellest ühtegi teada. Sellepärast elavad
nad ka säärast raiskavat elu.

Üks minu sõpru on nii kindel selles, et meie rahva
raeke saatus kergemaks saab üksi siis kui inimesed pa-
luvad. Ta tuletab meie kohtamisel ikka meelde: „Kas
sa palud?“ Jah, Jumal ootab palveid. Ta tahab inime-
sele selgeks teha, et üksi tema käes on kõik meele-
vald ja vägi. Ainult paluja süda mõistab vastu võtta
abi Jumala käest. Niikaua aega kuni inimesed palves
tema poole ei pöördu, viivitab Jumal veel oma halastu-
sega. Aeg pole veel täis saanud — inimesüda pole
veel abisaamiseks küps.

Ja kas pole see õieti kohutav olu teistele, kes
seda pikisilmi ootavad! Üksikud palvetavad, suurem hulk
raiskab aega ja suretab vaimu. Üks usklik naine ütles
mulle alles hiljuti, et nende all korteris käib noori ini-
mesi igal õhtul joomas ja kaarte mängimas. Nõnda ku-
lutatakse kallist aega, mida võiks kasutada palju tulusa-
malt.

Ja Jssanda abi viibib. Viletsused aina suurene-
vad. Paljud on kaotanud röömu töötada ja on muutun-
nud kogu elu vastu lõpmata ükskõikseks. Maaleinab,
inimsüdamed on puruks kistud. Hinge haavad on nii

sligavad, et keegi neid ei mõista enam parandada. Vaimujõu tagavarad sulavad üha enam kokku. Aga sina raistad sellegi, mis sul on veel säilinud taevalikust varast. Miks sa oled nii kergemeelne? Pole nii lihtne nüüd enam täiendada tagavarasid, mis saaksid hingele jõuallikaks. Rahutu aeg pole kuigi sobiv rahutule hingele rahu jagajaks. Rõõmuta olukorrad ei või tühjaks ammendatud vaimu karikat enam kuidagi täita. Sõnagi kõlab üsna tagasihoidlikult ja palvetajate hulk on kokku sulanud. Mõtle sellepeale, et see jumalik säde, mis kord sinu südames süüdati äratuse meeleludes võib kergesti kustuda. Pea kinni, mis sul on säilinud veel sest ajast! Mõtle selle peale, et see jumalik tuli mis uuestisündimises põles sinu vaimus võib üsna tagasihoidlikuks muutuda, kui tuli enam toitu ei saa võitleja usuelust. Pea kinni sellepärast, mis sul on! Nüüd on aeg kus säilitatakse tagavarasid. Nagu lapitakse vanu riideid ja uuritakse vanu palveraamatuid, nõnda hoia ka oma endiste aegade usutuld ja püsi selle armu sees, mis ükskord nii lähedalt sind puudutas.

Jssand tuleb pea. Ta ennustas seda oma tulemise ajast, et siis paljude usk lõpeb ning armastus jahutub.

Aga sina pea kinni, mis sul on kuningatuleb!

Kui kastehelmed hülgavad

1. Kui kastehelmed hülgavad
Päikeses särades
Mil pimeduse tiivad
On murdunud valguses,
Nüi hülgavad pühad koorid
Jumala rahvaga
Usklikke seisab noori,
Kes pärand rahumaa.

2. Eeskujuks maailmale
Sa sammud kartmata,
Jäa ristilipu alla
Mis kastet veroga —
Sa kohkumatult võitle
Sest Feesus on su poolt,
See peale aina mõtle,
Et tema kannab hoolt.

3. On noorosele juhikes
Feesus ja kuningaks,
Kes haiget teha tohikes
Kui ta on kaitselijaks!
Küll Jssand jõudu annab
Ja vaimu virgutab,
Ta murest läbi kannab
Kaotustes lohutab.

4. Nüüd õnnistada võta
Su noori võitlejaid
Ja enda omaks jätta
Oh, Jssand, kõiki meid.
Ka viimises vaevas saada
Maid oma vaimu väes,
Et sind kord ülistada
Kõik võiksimine su ees.

Rõõm kaduvises.

Mu matt on mind viinud mu kunagise kodu varemeile. Tundub mulle, nagu teritak-sid nad mind rõõmuvärinaga, need mahajäe-tud, võõraist kätest lammutatud seinad. Si-litan hellalt iga murka ja jäänuist, paitan kui-vanuid puid ja pöösaid. Nad räägivad mulle kadunud aegadest ja kaebavad neile süündinud ülekohutust. Minevik ärkab ja dab mu ümber. Näen kõikjal ema silmi, nii nagu nad ikka särasid rõõmust minu külaskäigul. Kõnnin ja kõnetan läbi oma kunagise kodu pisikesse knundi. Kin-nivajunud kraavid; rohtunud kivivarad on jät-jed mu isa elutööst. Korjan niidult kimbu-kese lilli, istun suurele kivile, kust lapsena alla liuglesime ja ei suuda enam pidada pisaraid. Oh, kui kaduv on kõik siin maailmas!

See peabki nõnda olema! kuulen üht vaik-set häält oma südame vastu rääkivat. Mõt-le, kui ei oleks kaduvust, kui igavesti jääks pü-sima see patune maailm, kui kohutav oleks see! Ja - kui troostitu sulle omale, kui peaksid oma nõtruses igavesti jääma siia viletsustemaale. Need varemed on tunnistuseks sulle minu armas-tusest, milles ma sulle ilmutan, et oled maha-line siin ja su kodu on üleval.

Ma kuulatan, pisarad kuivavad ja suu avanob rõõmulauluks. Jah, tänu Jeesus, sulle et kõigele järgneb kadu, järgneb kadu selleks, et aset anda uuele, kadumatule, täiuslikule.

KÕRGUSTE RAJAL

SÄRAVAID TAHTI TEEL,
TUHANDEID MINU EEL.
KULDKIIRTES KIRGASTUV KUU
HÕBETAB PÖÖSAD JA PUU.

KUSTOMAS VALULÖÖM
HELISEB TAEVARÖÖM.
SÄTENDAB ÖNDSUSERING
MUREDEST VABANEH HING.

MILLINE DÜHA LAUL
MINUSKI KAJAB AUL!
SÜDAMES TAEVALIK AIM -
LIGIDAL JUMALA VAIM!

